

YENİ BİR GÜNE BAŞLARKEN

Ferruh N. Ayoğlu

Aslında daha zaman var ama olsun. Bu kez biraz erkenciyim, yolculuk var. Antalya'ya gideceğim. Eskiden uçağa ulaşmak için ya Ankara'ya, ya İstanbul'a gitmek gerekiyordu. Bu havalanı işi, kim ne derse desin iyi oldu. Düşünenin de, emek verip ter dökenlerin de ellerine sağlık.

Hava güneşli, açık. Anlaşılan güzel bir yolculuk olacak. Ne yalan, heyecanlıyım biraz da. Kuzeyden güneye geçmek Anadolu'yu, kuşbakışı görmek tarlaları, köyleri, akarsuları; oldum olası sevmişimdir hep.

Çarşıya inip servise bindim. Yol uzun olmasa da servis iyi bir seçenek oluşturdu. Kim akıl ettiyse çok güzel olmuş, onun da aklına sağlık; serviste yerel gazeteleri dağıtıyorlar. İnsan, bir saati bulmayan bir yolculukta şehirden haberlere gözetme fırsatı buluyor. Haberler, birkaç da köşe yazısı derken bitiveriyor yol.

Havaalanının girişindeki bayiden okuyacak birşeyler baktım. İki gazete, iki de dergi ismarladım kendime. Nasıl olsa daha zamanım da var. Bagajım yok, biletimi de internetten bastırmışım.

Giriş kontrolleri kolayca bitti. Zaten çok kalabalık da değil. Şimdi kahve ve dergi keyfi vakti. Birşeyler yiyip içecek yer sayısı çok fazla değil ama sorun etmemek gerek. Görece küçük bir havaalanı için yeterli. Üstelik masa, sandalye ve sunumlar özenle seçilmiş. Hepsi piste bakıyor.

Kocaman pencerelerin kıyısında bir masaya oturdum. Güleç yüzlü garsondan bir kahve istedim. Doğrusu ortam moral veriyor insana. Yıllarca beklemiş olsak da sonunda oldu işte. Küçük ama modern ve şık bir havaalanına sahip olmak, uzak şehirlere ulaşabilmek kısa zamanda, hatta sıkça kullanmasak bile havayolu ulaşımını kullanabileceğimizi bilmek bile moral verici.

Kahve gerçekten güzel. Kokusu, bardağı, sunum şekliyle de güzel. Bekleme süresi de kendisi gibi iyi ve kıvamında. Tam dalarken dergilere Malatya'dan bir arkadaşım aradı, kendisine bir dosya yollamamı istedi. Biraz şaşkınlıkla "bilmem ki" derken, duvardaki minik yazıya değdi gözüm; internet var diyor. Hemen bağlandı bilgisayar. Bugün herşey güzel gidiyor. Pek alışık değiliz galiba, her şey güzel gidince, birşeyler olacak gibi hissediyor insan.

Arkadaşımın istediği dosyayı yolladım. İyi de oldu aslında arkadaşımın aradığı. Onun sayesinde yanıtlamam gereken bazı elektronik postaları da görmüş oldum. Laf aramızda, bu fırsattan istifade, günü gelen birkaç faturayı da yatırdım.

Anons yapıldı. Şimdi yavaş yavaş toparlanmak gerek. Gazeteler ve dergiler, ardından da bilgisayar, çantadaki yerlerine yerleştiler usulca. Yolculuğa başlamaya hazırız anlayacağınız.

Aslında çişim yok ama yine de gideceğim tuvalete; sırf meraktan. Dedim ya, bir aksilik hissi oturuyor insanın içine. Küçük de olsa bir aksilik bulsam rahatlayacağım, tamam artık nazar değmez bu güzel güne diyeceğim. Sıvı sabun, tuvalet kağıdı, el kurutma makinesi, hepsi yerli yerinde. Hatta klozet kağıdı bile var duvarda. Sanırım pes etmem gerekiyor. Elimde uçağa biniş kartım ilerliyorum biniş kapısına.

Eşimin sesini duydum, “haydi hayatım geç kalacağız, ameliyata yetişmem lazım”. Uyandım çaresiz. Yeni bir gün başlıyor Zonguldak’ta. Kahvaltı yaptık birlikte. Kahvaltıda rüyamı anlattım. Gülümsedi, “üzerin açık kalmış” dedi.

Bunu yazmalı dedi içimdeki ses, yazıyorum.

Meraklısına bir notla bitirelim yazıyı. İşe gidince ilk işim internete bakmak oldu. Herhangi bir uçak firmasının, herhangi bir uçuşu görünmüyor Zonguldak’tan.

Temmuz-2011, Zonguldak